

Vetur og jól.

BRÝTUR úr vetrarins barmi,
niðan so nívandi tung,
stormur sum glepsandi garmur
herjar á gomul og ung.
Bráðliga broytir tað lagið,
hvar gleði í háseti var,
har sorgin kom aftur í staðið,
so oyði og kalt gjørdist har.

Brýtur við vetrarins megi
havbylgjan herjandi trá;
so mangur lá eftir á vegi
og bar ikki boðini frá;
men treingjast mær enn allar leiðir
og sýna mær vetrarins mátt,
tø er alt hitt besta, eg eigi,
mær givið á vetrarins nátt.

Blíðan úr vetrarins barmi
stigur fram jólanátt
við barni á móður síns armi
og einglum í skýum hátt,
tað eru tey tekin, ið tala
nú, í hesi signaðu tíð
um Mariusonin hin sæla,
vár frelsara hátt yvir ský.

Nú rennur hitt løstaða saman,
ið mein fekk á óbliðu stund.
Nú kenna vit gleði og gaman,
og lætt verður livstroytta lund.
so sælt er tað okkum at vita,
at Jesus var frelsari er,
tað lættir um fótin at flyta
og trygt gjøgnum niðuna ber.

ÓLIVAR Á RYGGI

GUDS VEGIR RØKKA LONGUR ENN MANNAVEGIR

Tað var í 1905.

Eg fór niður til Grimsby við einum skipi at selja fisk. Átl-anin var at vita, um eg sjálvur kundi fáa eitt skip.

Pengar átti eg so gott sum ongar.

Komnir til Grimsby fái eg mann at forhandla fyri meg — eg dugdi ikki enskt mál, ein ræðuligur saknur fyri ein færoyyskan sjómann.

Mannin, sum eg fekk sum tálk fyri meg, kendi eg gott og kundi tí trúgva honum alt upp í hendur. Vit snúgvaðu okkum so til seglmakara John Powel og bóðu hann vera okkum be-hjálpligur við um møgult at skaffa mær eitt skip.

John Powel hevði straks fatur á A. King, sum tá hevði fleiri sluppir til sølu. Eg hevði bert eyga á teirri eini — tí av einum hægri vesni var eg ávaraður um at keypa tað skipið. Vit blivu so einigir um, at eg kundi fáa skipið. Men fyri nógv?

550 pund! 11000 kr.

Hetta var tá í tíðini stóru pengi, so at eg hálvvegna aftraði meg. Men eg biði tó mann mín spyrja, um eg kundi fáa skipið upp við mær. Hartil svaraði seljarin ja. Og eg sló so til.

Nú skuldi skipið í dogg.

Men hvat sker nú! Eg falli sjálvur við meslingum.

Eg fái fleiri boð um at koma og siggja skipið, sum tá stóð í turrlogg. Hetta tordi eg tó ikki vegna sjúkuna. Eg biði tí aftur henda góða vin, sum hevði verið mær hjálpsamur, at fara at hyggja at skipinum fyri meg, tí eg visti, at hann hevði minst líka góðan forstand uppá tey ting sum eg sjálvur.

Vinurin so gjørdi. Hann kemur aftur og sigur mær, at skipinum feilt einki.

Eg betalti bert 20 pund fyri skipið. Øll hini pundini fekk eg uppá avbetaling. Harfyri veiddi John Powel mær so mikið av mati, sum mær tørvaði til reisuna til Føroyar aftur tí, at hann skaffaði mær togverk, kol og

AKTIESELSKABET FØROYA BANKI

Hovedkontor:
THORSHAVN

Stiftet 1906.

Afdeling:
FRANGISVAAG

AKTIEKAPITAL OG RESERVER KR. 900.000.

Bankforretninger af enhver Art udføres.

Kontortid 11—3.

Hovedkontoret i Thorshavn tillige aabent 6—7 for Ind- og Udbetalinger.

mangt annað, sum eg skuldi nýta fyri heila árið.

Hetta var um jöltíðir.

Men vit fóru tó ikki avstað, fyrr enn eg var raskur av meslingunum. Tað var liðið út um nýggjár tá ið vit fóru frá Grimsby.

Manningin var ikki stór, bert sjálvur triðji. Har í Grimsby fóru tó nógvir Føroyingar, sum allir fóru mær hjálpsamir við at koma út av havnini.

Ferðin til Føroyar gekk heldur trekliga. Tá ið vit komu nakað upp í Norðsjógvin, traffu vit mótvind við kavaveðri. Vit blivu tó við at baksa okkum fram. Endiliga eftir 10 daga baksan fingu vit føðilandið í siktið. Hetta var Nólsoy. Vit skuldu inn á Havnina við eini kolalast, sum eg hevði sum fraktgóðs til ein keypmann í Havn.

Tá ið vit høvdu ankrað á Havnini, fari eg niðan á fúta-kontorið fyri at klára. Pengar hevði eg ongar. Har sá eg fyri fyrstu ferð Andras, og hann var bæði bliður og tíður, helt fyri, at um eg ikki hevði pengar, tað gjørdi einki, tað kundu vit javna seinni.

Tá ið vit fóru slopnir av við kolalastina, var ikki at liggja har. Vit máttu sleppa okkum til Suðuroy.

Vit fóru so av Havnini við einum loti av útnyrðingi. Tað rakk okkum bara eitt sindur suður í Nólsoyarfjørð, so stilli hann av. Vit róku so við streym-inum út ímillum Stong og Eys-nes, og so aftur suður aftir í Nólsoyarfjørð. Tá var svart av vátaslettingi og nátt. Vit róku so drúgvast suður ímóti Kirkjubø-nesi.

Tað var tá enn stilli og tung alda sum setti at landi. Og tá skipið vendið stevnið móti landi, arbeiddi tað seg alt meir og meir at landi. Vit royndu at rógva við bunkaárum fyri at venda skipinum frá landi. Men okkara kraft var lítill, tí vit fóru bert tveir menn umborð. Vit róðu tað, ið vit fóru mentir, og meir enn vit fóru mentir, pústraðu inn ímillum og so aftur at rógva.

Vit fóru tá heilt nær.

Sum vit tá streva, kemur Tjaldrið út av Havnini.

Vit blussaðu eftir tí.

Tað sá blussíð, vendi ímóti okkum, og glaðir fóru vit. Men tessverri, gleðin vardi stokkt, tí tá ið vit bóðu hann taka okkum kláran av landi ella eisini taka okkum inná Havnina, segði hann nei. Vit hoyrdu ikki betri, enn hann

segði: »Tað megu tit fáa onkran annan at gera!»

So fór hann sín veg.

Vit royndu tó tveir einir at baksast.

Tað var tá vent norður aftur við landi, og tá ið vit komu norður um miðjan Nólsoyarfjørð, sendi Harrin eitt lítið lot av landsynningi.

Vit ætlaðu okkum tá aftur inn á Havnina, men lotið vaks meiri og meiri. Vit hildu tí á Skopunar-fjørð og komu til Suðuroyar í ollum góðum.

Eg fordi skipið í nokur ár. Tað gekk nóg so væl.

Men so komu onnur viður-skifti uppí, sum lögdu meg á landi. Men harvið byrjaði eisini at ganga meira strílið. Tað gekk stóðugt niður á bakka. Og til-síðst var skuldin so stór, at eitt-hvørt var at gera.

Eg fordi sum sagt ikki skipið longur. Men tað og tess lagna var mær allíð í huga, og ikki er at ivast í, at okkara sál kann vara av og boða frá mongum og hvørjum, ið okkara med-vitan og vitska ikki veit um at siga. Her er ein ósjónlig, ein hægri ond og hond, ið vegleiðir. Eg kann ikki lata vera at nevna henda tilburð:

Ein mín besti vinur var undir Íslandi við skipinum.

Eina vakt, tá ið hann er til koys, berst fyri honum í drey-mi, at eg sigi við hann: »Einsá eftir haruppi!»

Hetta var sagt við tilíkkum trykki, at hann, tá ið hann vaknaði, ikki slapp frá orðunum, sum fóru ley boð fyri hann.

Hann fer tí upp til vers og lika upp á meistrahøvdið, kannar eftir, um nakað er at siggja, sum feilir kundu vera á. Men hann fann einki. Komin niður aftur, og meðan hann gongur aftur eftir dekkinum, raplar messan-rigningurin niður.

Nú var hann ikki í iva um, hvat ávaringin meinti við.

Eg var sum sagt komin so-leiðis fyri, at mær í alt fall treyt eini góð ráð viðvíkjandi, hvat ið var at gera: annaðhvørt selja skipið ella halda fram.

Eg fall tí inn til tann Gud, sum eg allíð havi trúð uppá, og bað hann vegleiða meg og geva mær eina ávaring um, hvat ið eg skuldi gera.

Og hin góði Gud sendi tá henda samæn vinin til mín í dreymin.

Vinurin sigur við meg við sterkum trykki: »sel ikki!»

Tá ið eg tá vaknaði, var eg glaður í huga, tí eg visti, hvat ið eg nú skuldi gera.

Skipið gekk í tvey ár eftir tað. Men tað kom longri og longri niður, skuldin vaks hvørt ár. Endin var tann, at eg móti minum vilja varð noyddur at selja.

Eg seldi fyri lítlan pening og við tapi.

Men hóast, at eg so statt einki annað visti nær at gera, sum var betri, kendi eg tó á mær, sum vinaróddin stóðugt ljóðaði til mín: sel ikki!

Mitt vit meinti at duga at rokna út, at eg skuldi selja fyri ikki heilt at fara á háslag, meðan hin dulda róddin sam-stundis ikki kundi fara frá mær.

Men hvat hendi so?

Tvey ár seinni var skip mitt uppi í eina fyra—fimm ferðir so stórum virði.

»Sel ikki,« lít ikki meir á hitt stultskygda mannavitið enn á hina alvitrandi vinaróddina hinu-megin frá!

Tað er hin djúpi vísdómurin, sum eisini skal fara tína lívsins skátu yvir hitt stóra havið yvir til hitt æviga landið.

Eg leið eitt stórt taðp verðs-liga sæð. Men eg vann meir. Tí henda ávaring hevur ikki verið nytuleys yvir fyri mær, tí eg fekk í henni eitt so sterkt prógv fyri, at tann Gud, ið eg trúgvi uppá, eisini grípur so væl inn í hella lívið sum inn í tað æviga lívið.

JØRGEN-FRANTS JACOBSEN:

Færøerne
Natur og Folk.

Henda bók er fyrst og fremst ætlað til leiðbeiningar fyri fremm-anda fólk og má sigast at vera sum slík heilt frammí úr. Bókin er skrivað á leikandi lottum donskum og stultsøgd á enskum av T. King.

Tað er eydnast høvundanum at skapa eina vakra lættfara bók, sum ikki bert er sonn og greið í sínari frásøgn, men í mongum føri eisini er eitt listarverk. Bókin er 235 blaðsíður og full av frá-gera góðum myndum.

Tilfarir er skipið í otta deildir:

1. Naturen. Her siglir høv-úðin ókunnumannin inn úr havinum og sýnir honum Fø-royar. Vit varnast beinan vegin, at tað er silt eigna land, hann sýnir, hann hitnar í bringuni, sum hann sigur frá. Vit varnast, at hann hevur lyndi til at leita eftir tí sjáldsama — sum rími-ligt er í eini bók fyri ferðarfólk — men hann ger tað so varliga, at frásøgnin verður ein heilskapad og sonn mynd av føroyskari náttúru fyri tí. Og hann hevur gestins glogga eyga, skrivur so frítt og við slíkum útliti, at bókin til fullnar verður ein bók fyri Føroyingar: Oyggjarnar eru try kut, sigur hann: tað norðasta er eitt meginland, karvað sundur av delum, ið eru fullar av sjógv. Suðuroy er ein hálv oyggj, har vesturhelvín er burturbrotin av sjógv. Hetta er góður lesnaður fyri Føroyingar; tað loysir bund-